

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Jana Šmakala a Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

žalobkyně: T. H.
zastoupena advokátem JUDr. Ing. Ondřejem Horázným, sídlem
Ondříčkova 1304/9, Praha

proti
žalovanému: Městský úřad Rokycany, sídlem Masarykovo náměstí 1, Rokycany
zastoupen advokátkou Mgr. Ivanou Palánovou, sídlem Bezručova
335/33, Plzeň

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v ukončení II. části opakované zkoušky z praktické jízdy žalobkyně dne 8. 10. 2024 a hodnocení stupněm „neprospěl“ zkušebním komisařem žalovaného č. 01501,

takto:

- I. Zásah žalovaného spočívající v ukončení II. části opakované zkoušky z praktické jízdy žalobkyně dne 8. 10. 2024 a hodnocení stupněm „neprospěl“ zkušebním komisařem žalovaného č. 01501 byl **n e z á k o n n ý**.
- II. Žalovaný je **p o v i n e n** uhradit žalobkyni náklady řízení ve výši 36 513 Kč ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Ing. Ondřeje Horázného, advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 23. 10. 2024 na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v ukončení II. části opakované zkoušky z praktické jízdy žalobkyně dne 8. 10. 2024 a hodnocení stupněm „*neprospěl*“ zkušebními komisařem žalovaného č. 01501 domáhala určení, že předmětný zásah žalovaného je nezákonným zásahem.

II.

Žaloba

2. Žalobkyně uvedla, že byla zařazena k opakované zkoušce z druhé části praktické jízdy skupiny A1 v autoškolě na den 8. 10. 2024. Žalobkyně byla hodnocena stupněm „*neprospěl*“, aniž by započala tuto druhou část zkoušky. Žalobkyně přitom při této části zkoušky z praktické jízdy, která se skládá pouze z řízení vozidla, vůbec motorové vozidlo (motocykl) neřídila. Žalobkyně za nezákonný zásah správního orgánu považuje ukončení této zkoušky bez zákonného důvodu s hodnocením „*neprospěl*“ a vlastně neprovedení druhé části zkoušky z praktické jízdy spočívající v řízení motorového vozidla skupiny A1 bez zákonného důvodu.
3. Žalobkyně tvrdila, že je k podání zásahové žaloby podle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „*s.ř.s.*“) aktivně věcně legitimována a jsou splněny potřebné předpoklady: (1) žalobkyně byla přímo (2) zkrácena na svých právech (3) nezákonným (4) zásahem, pokynem nebo donucením („*zásahem*“ v širším smyslu) správního orgánu, který není rozhodnutím (5) a byl zaměřen přímo proti ní. Splnění jednotlivých podmínek je patrné z textu žaloby. Tyto podmínky obdobným způsobem definoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 3. 2005, č.j. 2 Aps 1/2005-65.
4. V rámci „*vyličení rozhodných skutečností*“ žalobkyně konstatovala, že je žadatelkou o řidičské oprávnění pro skupinu A1 u provozovatele autoškoly, Ing. Pavel Šnajdr, IČ 46819924, se sídlem Litohlavská 840, 337 01 Rokycany. Na den 8. 10. 2024 byla přihlášená u žalovaného k opakované zkoušce z odborné způsobilosti podle § 39 a násl. zákona č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel a o změnách některých zákonů (dále též jen „*zákon č. 247/2000 Sb.*“ či „*zákon o získávání odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel*“) pro řidičské oprávnění skupiny A1. Dne 8. 10. 2024 se dostavila k absolvování výše uvedené zkoušky z praktické jízdy. Jednalo se o opakovanou zkoušku podle § 39 odst. 2 ve spojení s § 42 odst. 2 a 4 zákona č. 247/2000 Sb., tedy o opakování druhé části zkoušky z praktické jízdy skupiny A1. Zkušební komisař č. 01501 V. S. zahájil druhou část opakované zkoušky z praktické jízdy požadavkem na změření hloubky dezénu pneumatiky a kontrolu vozidla před jízdou. Žalobkyně podle zkušební komisaře neznala minimální hloubku dezénu pneumatiky. Následně zkušební komisař předčasně ukončil opakovanou zkoušku s hodnocením „*neprospěl*“. V případě této zkoušky u žalobkyně tedy vůbec neproběhl žádný z předepsaných úkonů druhé části zkoušky, jak jsou popsány v § 42 odst. 4 zákona č.

247/2000 Sb. Vzhledem k rozdělení hodnocení zkoušky z praktické jízdy v § 42 odst. 2 zákona č. 247/2000 Sb. formálně žádná kontrola vozidla před jízdou neměla a ani nesměla být zkoušena. Toto již bylo součástí první části zkoušky, kde žalobkyně byla hodnocena stupněm „prospěl“. Vlastní jízda s vozidlem v provozu, tedy ta část zkoušky z praktické jízdy, při níž má žadatel prokázat předepsané znalosti, dovednosti a chování ve druhé části zkoušky, se tedy vůbec nekonala. O každé zkoušce je zkušební komisař povinen vyhotovit písemný záznam (§ 42 odst. 1 zákona č. 247/2000 Sb.). Tento záznam byl vyhotoven a podepsán. Žalobkyně jeho kopii přikládá jako důkaz. Důvod hodnocení stupněm „neprospěl“ je tam označen jako: „Neznala minimální hloubku dezénu, nezná kontrolu vozidla. Předčasně ukončeno.“

5. Dále žalobkyně uvedla, že problematika provádění zkoušek z odborné způsobilosti, tedy i zkoušky, kterou měla žalobkyně absolvovat, je uvedena v § 32 a násl. zákona č. 247/2000 Sb. V § 42 zákona č. 247/2000 Sb. je popsán průběh zkoušky z praktické jízdy, v odst. 3 a 4 je popsáno rozdělení zkoušky na dvě části, v odst. 2 je pak stanovena podmínka pro absolvování jednotlivých částí zkoušky a jejich oddělené hodnocení. Hodnocení stupněm „neprospěl“ je možné pouze tehdy, když „žadatel o řidičské oprávnění, který při zkoušce neprokáže základní znalosti u každé ze dvou částí, je hodnocen stupněm „neprospěl““. S ohledem na podmínky hodnocení § 42 odst. 2 zákona č. 247/2000 Sb. je zřejmé, že k hodnocení žalobkyně stupněm neprospěl musí druhá část zkoušky proběhnout, a to v souladu se zákonem. Druhá část zkoušky se vlastně vůbec nekonala. Zkoušen byl znovu pouze úkon spadající do první části zkoušky. Je tedy zřejmé, že zkušební komisař nebyl oprávněn zkoušku ukončit tak, jak to učinil, tedy s hodnocením „neprospěl“. Pokud jde o použití zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) v řízeních upravených zákonem č. 247/2000 Sb., odkazuje žalobkyně na § 59 zákona č. 247/2000 Sb. Je tedy zřejmé, že zkušební komisař je při zkoušce podle zákona č. 247/2000 Sb. správním orgánem a Městský úřad Rokycany je v dané věci pasivně legitimován. Za zkrácení svých práv považuje žalobkyně nemožnost předvést své znalosti a dovednosti při jízdě s vozidlem při druhé části zkoušky z praktické jízdy a být hodnocena v souladu s právními předpisy. Žalobkyně tvrdí, že zásah směřoval přímo proti ní. V důsledku nezákonného zásahu navíc žalobkyni vznikla škoda v podobě úhrady správního poplatku za zkoušku ve výši 400 Kč. Otázka vzniklé škody není předmětem tohoto řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že se dle něj nejedná o nezákonný zásah žalovaného vůči žalobkyni. Dne 8. 10. 2024 byla žalobkyně přihlášena k opakované zkoušce z odborné způsobilosti dle § 39 a násl. zákona č. 247/2000 Sb. pro řidičské oprávnění skupiny A1. Písemný záznam na základě § 42 odst. 1 zákona č. 247/2000 Sb. byl vyhotoven a podepsán zkušebním komisařem řidičů i žalobkyní. Zkouška byla zahájena v 13:15 hod. a ukončena v 13:16 hod., a to z důvodu neznalosti minimální hloubky dezénu, neznalosti kontroly vozidla ze strany žalobkyně. Žalobkyně byla hodnocena výsledkem „Neprospěl“ a zkouška byla předčasně ukončena. Žalovaný k tomuto odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 6 As 161/2023-23, kdy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že zkoušku z praktické jízdy lze ukončit i v průběhu první části této zkoušky, tj. před vykonáním obou částí v rozsahu stanoveném v § 43 odst. 1 zákona o získávání odborné způsobilosti, jestliže

zkušební komisař dospěje k závěru, že žadatel neprokázal základní znalosti, dovednosti či chování, takže je nutno hodnotit zkoušku stupněm „*neprospěl*“. Pokud žadatel o řidičské oprávnění neprokáže dostatečné dovednosti nebo znalosti při přípravě vozidla, jako jsou například nesprávné nastavení zrcátek, sedadla nebo jiné nezbytné přípravy vozidla na jízdu, zkoušející má právo ukončit zkoušku již v této fázi. Takové selhání znamená, že žadatel není připraven na bezpečné řízení vozidla, což je klíčová podmínka pro pokračování zkoušky.

7. V tomto konkrétním případě nebyla žalobkyně úspěšná, neboť dle vyjádření zkušební komisaře řidičů, který též sepisoval výše zmíněný písemný záznam, pana V. S., došlo k zahájení druhé části praktické zkoušky a žalobkyně byla dotázána na minimální hloubku dezénu, kdy nejprve uvedla hloubku 4 cm, následně uvedla ihned dvě další hloubky obdobně nesprávně a komisař upozornil žalobkyni, že se jedná o zcela nesprávné odpovědi. Dále se žalobkyně komisař dotázal ohledně kontroly brzdové kapaliny, kdy mu žalobkyně odpověděla, že někde tato baňka je. Vzhledem k tomuto komisař předčasně ukončil zkoušku hodnocením „*Neprospěl*“ s odůvodněním žalobkyni, že se jedná o neznalost, která vylučuje pokračování v předmětné zkoušce s odkazem § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), kdy je řidič povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Dezén pneumatiky představuje klíčový faktor pro bezpečnost jízdy, jelikož ovlivňuje přilnavost pneumatiky k vozovce, zejména na mokrému nebo kluzkém povrchu. Neznalost minimální hloubky dezénu pneumatiky by znamenala, že uchazeč neprokázal dostatečné technické znalosti potřebné pro bezpečnou jízdu. To je důležité nejen pro správnou údržbu vozidla, ale i pro dodržování právních předpisů, které se týkají bezpečnosti silničního provozu. Žalobkyně neprokázala základní a podstatné znalosti, byla tedy hodnocena stupněm „*neprospěl*“. Žalovaný opětovně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 6 As 161/2023-23, kdy soud provedl úvahu: *„Nezbývá tak než si položit otázku, zda je možné okamžitě ukončit zkoušku (či u motocyklů příslušnou část zkoušky) poté, co v ní žadatel neprokázal základní znalosti, a tedy, že bude hodnocen stupněm „neprospěl“, dokončit zkoušku v plném rozsahu. Podle Nejvyššího správního soudu žádný takový důvod není.“* Vzhledem k výše uvedenému se dle žalovaného jedná o toliko podstatné a závažné skutečnosti, pro které nelze pokračovat v další části zkoušky, a tedy se jednoznačně nejedná o nezákonný zásah žalovaného vůči žalobkyni.

IV.

Replika žalobkyně

8. Žalobkyně reagovala na vyjádření žalovaného replikou.
9. K tvrzení o podpisu záznamu zkoušky a jeho obsahu uvedla, že zaškrtnutý úkon s hodnocením „*neprospěl*“ se jednoznačně vztahuje k položce „*Kontrola vozidla před jízdou § 19 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 167/2005 Sb.*“ v rámci první části zkoušky z praktické jízdy, kde žalobkyně již byla hodnocena stupněm „*prospěl*“. Podle čl. 2 odst. 2 Listiny platí, že státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. Pokud kontrola vozidla byla součástí pouze první části zkoušky, potom zkušební komisař kontrolu vozidla ani zkoušet nesměl. Předmětem druhé části zkoušky kontrola vozidla není. Pokud by přesto chtěl na žadatelce, aby si vozidlo

fyzicky před jízdou zkontrolovala, potom ji za případnou neznalost nesměl hodnotit ani ji k tomu dávat verbální otázky. K zaškrtnutí položky „*Chyby v řízení ohrožující bezpečnost, zásah učitele nebo upadnutí s motocyklem v jakékoliv části zkoušky má za následek okamžité ukončení zkoušky!*“ žalobkyně uvádí, že je též neoprávněné, když k jízdě samotné vůbec nedošlo. K odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 6 As 161/2023-23 uvádí žalobkyně, že je nepoužitelný z řady důvodů. Tento rozsudek se z povahy žaloby především vztahuje na první část zkoušky skupiny B, což není případ žalobkyně.

10. Ke způsobu provádění zkoušky žalobkyně uvedla, že zkušební komisař, resp. žalovaný ve vyjádření tvrdí, že „...*žalobkyně byla dotázána na minimální hloubku dezénu, kdy nejprve uvedla hloubku 4 cm, následně uvedla ihned dvě další hloubky obdobně nesprávně a komisař upozornil žalobkyni, že se jedná o zcela nesprávné odpovědi*“. A pokládal i další otázky. K tomu žalobkyně nad rámec předchozí argumentace jen na okraj připomíná, že se nejedná o ústní zkoušku jako v případě zkoušky ze znalosti ovládání a údržby vozidla (§ 41 odst. 1 zákona č. 247/2000 Sb.), nýbrž o zkoušku praktickou, kde žadatel v první části zkoušky prokazuje zejména základní znalosti a dovednosti úkonů přípravy vozidla před jeho použitím. Další úvahy žalovaného o tom, co je pro bezpečnost jízdy nebezpečné, je pro posouzení věci zcela nadbytečné.

V.

Vyjádření účastníků při jednání dne 20. 3. 2025

11. Účastníci při jednání setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

VI.

12. Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 20. 3. 2025, č.j. 55 A 46/2024-37, zamítl žalobkyninu žalobu a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
13. Ke kasační stížnosti žalobkyně byl shora označený rozsudek zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2025, č.j. 10 As 88/2025-45 a věc byla vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení.

VII.

Vyjádření účastníků při jednání dne 25. 9. 2025

14. Účastníci při jednání setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

VIII.

Posouzení věci soudem

15. V souladu s § 110 odst. 4 s.ř.s. byl soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 3. 7. 2025, č.j. 10 As 88/2025-45.
16. Podle § 87 odst. 1 s.ř.s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu.

A.

17. Zkouška z praktické jízdy je upravena v § 42 zákona o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel.
18. Podle odst. 1 tohoto ustanovení žadatel o řidičské oprávnění musí při zkoušce z praktické jízdy prokázat znalosti, dovednosti a chování včetně specifických požadavků pro jednotlivé skupiny vozidel. Zkouška z praktické jízdy je rozdělena do dvou částí. Žadatel o řidičské oprávnění, který při zkoušce neprokáže základní znalosti u každé ze dvou částí, je hodnocen stupněm „neprospěl“. O průběhu zkoušky z praktické jízdy zkušební komisař pořídí písemný záznam. Záznam o zkoušce může být veden i v elektronické podobě.
19. Podle odst. 2 neprokáže-li žadatel o řidičské oprávnění pro skupinu AM, A1, A2 nebo A základní znalosti v první části zkoušky, je hodnocen stupněm „neprospěl“ a nesmí pokračovat ve druhé části zkoušky. Neprokáže-li žadatel o řidičské oprávnění pro skupinu AM, A1, A2 nebo A základní znalosti ve druhé části zkoušky, je hodnocen stupněm „neprospěl“ a opakovaná zkouška se provede pouze v rozsahu druhé části zkoušky.
20. Podle odst. 3 v první části zkoušky žadatel o řidičské oprávnění prokazuje zejména: a) základní znalosti a dovednosti úkonů přípravy vozidla před jeho použitím, b) rozjíždění s různým stupněm obtížnosti, c) zastavení vozidla, d) couvání a otáčení při couvání, e) zajíždění do omezeného prostoru a vyjíždění z něj, f) podélné, šikmé a kolmé zaparkování vozidla, g) zastavení a rozjíždění ve stoupání, h) řízení vozidla při malé rychlosti nejvýše do 30 km.h⁻¹.
21. Podle odst. 4 ve druhé části zkoušky žadatel o řidičské oprávnění prokazuje zejména znalosti a) v bezpečném řízení vozidla s různou intenzitou provozu na pozemních komunikacích, b) řízení vozidla na různých druzích pozemních komunikací, c) řízení vozidla na křižovatce, která je řízena světelnou signalizací, d) řízení vozidla na úseku, kde je provoz hromadné osobní dopravy a kde je dostatečný pohyb chodců s vyznačenými přechody pro chodce, e) řízení vozidla mimo obec a v případě velkých měst alespoň na vícepruhové komunikaci, kde je dovolena rychlost vyšší než 50 km.h⁻¹, f) ovládání vozidla ve vyšších rychlostech a při různých manévrovacích situacích, g) rychlého a bezpečného rozhodování v dopravní situaci při řízení vozidla, h) správné reakce na vzniklou dopravní situaci. [...]
22. Podle odst. 6 výčet jednotlivých znalostí, dovedností a chování a podrobnosti o požadavcích na zkoušku včetně náležitostí záznamu o zkoušce a způsobu jeho vedení stanoví prováděcí předpis.
23. Podrobnosti k jednotlivým částem zkoušky z praktické jízdy skupiny vozidel AM, A1, A2 a A upravuje vyhláška č. 167/2002 Sb. (*vyhláška*). Obsah znalostí zkoušených v první části zkoušky je obsažen v § 19 odst. 1 písm. b) (zde se podrobněji popisují potřebné technické znalosti a základní způsobilost k ovládání vozidla), ke druhé části zkoušky se pak vztahuje § 19 odst. 2 písm. a) (jde tu o různé řidičské dovednosti potřebné v běžném provozu).

B.

24. S ohledem na požadované řidičské oprávnění pro řízení vozidel skupiny A1 se žalobkyně podrobila zkoušce „z předpisů o provozu na pozemních komunikacích a zdravotnické přípravě“ a zkoušce „z praktické jízdy s výcvikovým vozidlem“. Ze záznamu o zkoušce z odborné způsobilosti (*záznam*) vyplývá, že žalobkyně zkoušku z odborné způsobilosti absolvovala dne 30. 9. 2024, přičemž prospěla v části znalosti předpisů o provozu na

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

pozemních komunikacích a prospěla rovněž v první části zkoušky praktické jízdy. Ve druhé části zkoušky však neuspěla, neboť nesprávně najela do křižovatky – byla proto hodnocena stupněm neprospěla. Dne 8. 10. 2024 žalobkyně opakovala neúspěšnou zkoušku, přičemž po dotazu zkušební komisaře na hloubku dezénu pneumatiky byla zkouška z důvodu neznalosti odpovědi na tuto otázku ukončena a žalobkyně byla opakovaně hodnocena stupněm neprospěla. Do poznámky pak zkušební komisař uvedl: „*Neznalost minimální hloubky dezénu (...)*“ a „*Předčasně ukončeno.*“

25. Žalobkyně tvrdí, že zkušební komisař pochybil, když jí tuto otázku položil, resp. když zkoušku na základě její odpovědi hodnotil, neboť žalobkyně měla opakovat pouze druhou část zkoušky z praktické jízdy. Tyto znalosti již nejsou předmětem přezkoušení v rámci druhé části zkoušky.
26. Ze záznamu vyplývá, že zkušební komisař opakovanou zkoušku zahájil v čase 13:15 – to zaznačil do kolonky zahájení zkoušky – první část a v části ukončení zkoušky zaznamenal čas 13:16.
27. Z § 42 odst. 2 zákona o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel plyne povinnost opakovat pouze druhou část praktické jízdy v případech, kdy žadatel o řidičské oprávnění (pro skupiny *AM, A1, A2 nebo A*) uspěje v první části a je neúspěšný pouze v části druhé. Tomu odpovídá i důvodová zpráva k tomuto ustanovení (viz důvodová zpráva k zákonu č. 191/2021 Sb., k článku I bodu 11) a smysl a účel předepsaných částí praktické zkoušky. V první části zkoušky totiž žadatel prokazuje znalosti o vozidle a schopnost vozidlo ovládat. Jedná se o základní předpoklad k tomu, aby se mohl účastnit silničního provozu. Uspěje-li žadatel v první části zkoušky – tedy prokáže znalosti týkající se samotného vozidla (stav pneumatik, stav brzd, hladina provozních kapalin, ochranná výstroj atp.) a rovněž schopnost ovládat vozidlo (vedení vozidla, otáčka ve tvaru 8, slalom, zastavení a rozjezd atp.) a následně neuspěje v části druhé, není již dle zákona č. 274/2000 Sb. nutné opakovat první část.
28. Žalobkyni je potřeba dát za pravdu v tom, že vůbec neměla být zkoušena z první části zkoušky z praktické jízdy, neboť v řádném termínu již v této části uspěla (viz záznam z řádného termínu zkoušky) a poté, co v průběhu druhé části zkoušky udělala zásadní chybu, byla hodnocena stupněm neprospěla, avšak pouze v rozsahu druhé části zkoušky z praktické jízdy. Podle § 42 odst. 2 zákona č. 247/2000 Sb. tak měla opakovat zkoušku z praktické jízdy pouze z druhé části – tedy prokázat schopnost ovládání motorového vozidla v podmínkách provozu na pozemních komunikacích. Ze záznamu z opakované zkoušky (a z dotazované materie) je však patrné, že komisař započal žalobkyni zkoušet z první části zkoušky, tedy v rozporu s pravidlem obsaženým v § 42 odst. 2 zákona č. 247/2000 Sb. Žalobkyně tak fakticky ztratila jednu z možností zkoušku opakovat podle § 39 zákona č. 247/2000 Sb.

IX.

Rozhodnutí soudu

29. Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud v souladu s § 87 odst. 2 s.ř.s. určil, že zásah žalovaného spočívající v ukončení II. části opakované zkoušky z praktické jízdy žalobkyně dne 8. 10. 2024 a hodnocení stupněm „*neprospěl*“ zkušebním komisařem žalovaného č. 01501 byl nezákonný.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

X.

Odůvodnění neprovedení důkazů

30. Soud neprovedl žádný další z účastníky navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

XI.

Náklady řízení

31. O náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti proti předcházejícímu rozsudku Krajského soudu v Plzni (§ 110 odst. 3 věta první s.ř.s.) uvážil soud následovně.
32. Žalobkyně měla ve věci konečný úspěch, který je pro rozhodnutí o nákladech řízení podstatný, proto jí soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. přiznal právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení. Náklady řízení spočívají v zaplacených soudních poplatcích za žalobu ve výši 2 000 Kč a za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč a v odměně advokáta za 5 úkonů právní služby, a to za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), tři úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) a jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), když advokát (i) převzal a připravil zastoupení žalobkyně, podal jejím jménem (ii) žalobu, (iii) repliku k vyjádření žalovaného k žalobě a (iv) kasační stížnost a (v) zúčastnil se jednání u soudu dne 20. 3. 2025.
33. První dva úkony právní služby učinil advokát podle advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024. Podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024 činila sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 3 100 Kč, tj. 6 200 Kč za dva úkony právní služby. Podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024 měl advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč, tj. za dva úkony celkem 600 Kč.
34. Další tři úkony právní služby učinil advokát podle advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025. Podle § 9 odst. 5 a § 7 bod 5. advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025 činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob a kasačních stížností projednávaných podle soudního řádu správního částku 4 620 Kč, tj. 13 860 Kč za tři úkony právní služby. Podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025 má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 450 Kč, tj. za tři úkony celkem 1 350 Kč.
35. Zde soud považuje za vhodné zmínit, že žalobkyně v rámci vyčíslení nákladů řízení vzniklých po 1. 1. 2025 vycházela z nesprávné tarifní hodnoty věci, a tudíž z nesprávné sazby odměny za jeden právní úkon. Na danou věc nedopadá speciální ustanovení § 10b odst. 5 advokátního tarifu účinného od 1. 1. 2025, na které odkazuje žalobkyně, ale obecné ustanovení § 9 odst. 5 advokátního tarifu účinného od 1. 1. 2025. Ustanovení § 10b odst. 5 advokátního tarifu účinného od 1. 1. 2025, a to jak jeho písm. a), tak písm. b), ze kterého vychází žalobkyně, se vztahuje na úkony právní služby ve věcech žalob a kasačních stížností projednávaných podle soudního řádu správního, jde-li o rozhodnutí vydané správcem daně. Takovou žalobou však tato zásahová žaloba není, neboť nesměřuje vůbec

proti rozhodnutí správního orgánu, natož proti rozhodnutí vydanému správcem daně. V návaznosti na to pak uvedené definici nevyhovuje ani žalobkynina kasační stížnost.

36. Podle § 13 odst. 1 advokátního tarifu účinného od 1. 1. 2025 náleží advokátu náhrada cestovních výdajů na cestu na jednání soudu dne 20. 3. 2025 z Prahy do Plzně a zpět při použití osobního automobilu tov. zn. Toyota s pohonnou směsí automobilový benzin při její spotřebě 5,8 l/100 km. Náhrada výdajů za cestu osobním automobilem je složena ze základní náhrady za 1 km jízdy ve výši 5,80 Kč [§ 1 písm. b) vyhlášky č. 475/2024 Sb.]. Délka trasy Praha-Plzeň a zpět je 188 km, a proto základní náhrada za takovou cestu činí 1 090,40 Kč. Do cestovních náhrad také patří náhrada za spotřebovanou pohonnou hmotu. Pro rok 2025 byla pro výpočet výše uvedené náhrady stanovena průměrná cena za 1 litr benzínu automobilového 95 oktanů ve výši 35,80 Kč [§ 4 písm. a) citované vyhlášky]. Náhrada za spotřebovaný benzin proto činí zaokrouhleně částku 390,40 Kč ($1,88 \times 5,80 \times 35,80$ Kč). Celkem se jedná o částku 1 480,80 Kč, zaokrouhleně tedy 1 481 Kč. Podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu účinného od 1. 1. 2025 náleží advokátu náhrada za čas promeškaný v souvislosti s poskytnutím právní služby při úkonech prováděných v místě, které není sídlem nebo bydlištěm advokáta, za čas strávený cestou do tohoto místa a zpět v částce 150 Kč za každou i jen započatou půlhodinu. Za 6 započatých půlhodin promeškaného času cestou osobním automobilem na jednání soudu z Prahy do Plzně a zpět je tak náhrada za promeškaný čas dána částkou 900 Kč.
37. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobkyně je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Částka daně z přidané hodnoty činí po zaokrouhlení 5 122 Kč. Náklady řízení tedy včetně DPH činí částku ve výši 36 513 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o.s.ř.“), ve spojení s § 64 s.ř.s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.
38. Soud nepřiznal žalobkyni jí požadovanou náhradu nákladů řízení za účast jejího zástupce na jednání u soudu dne 25. 9. 2025, neboť toto jednání – konané z popudu žalobkyně, neboť žalobkyně na rozdíl od žalovaného nesouhlasila s rozhodnutím o věci samé bez jednání – nebylo účelné, a účast na něm tak není důvodně učiněným úkonem právní služby, za který by žalobkyni vznikl nárok na náhradu nákladů řízení vůči neúspěšnému žalovanému. Jednání dne 25. 9. 2025 bylo již druhé v pořadí (první se konalo dne 20. 3. 2025) a proběhlo v rámci řízení o žalobě po zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu. S ohledem na zásadu koncentrace řízení (§ 71 odst. 2 věta třetí s.ř.s.) a skutečnost, že Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku zavázal zdejší soud jednoznačným právním názorem, bylo zjevné, jak bude o žalobě (nově) rozhodnuto. Soud žalobkyni nijak neupírá právo požadovat konání jednání, sotva však následně může žádat náhradu nákladů řízení vzniklých jí v této souvislosti, pokud se jednání s ohledem na procesní stav věci konalo zcela nadbytečně, a tedy nedůvodně. Na nedůvodnost jednání ukazuje rovněž délka jeho trvání 14 minut, a to včetně příchodu a odchodu účastníků, resp. jejich zástupců z jednací síně a přestávky před vyhlášením rozsudku. Jelikož účast žalobkynina zástupce na jednání soudu dne 25. 9. 2025 nebyla důvodně učiněným úkonem právní služby, nenáleží advokátovi v souvislosti s tímto jednáním náhrada cestovních výdajů na cestu z Prahy do Plzně a zpět a ani náhrada za promeškaný čas.

39. Pokud jde o požadovanou náhradu za úkon právní služby označený jako „převzetí věci kasační stížnost“, ke kterému mělo dojít dne 26. 4. 2025, soud konstatuje, že žalobkyně byla od počátku řízení před zdejším soudem a následně v řízení před Nejvyšším správním soudem zastoupena jedním a tímtéž advokátem, tudíž k novému (dalšímu) úkonu v podobě převzetí a přípravy zastoupení pro kasační řízení nedošlo. Podání kasační stížnosti bezprostředně navazovalo na předešlé řízení před zdejším soudem a advokát se před jejím podáním nemusel nově seznamovat s jemu dosud neznámým případem. Ostatně ani Nejvyšší správní soud, rozhoduje-li o nákladech řízení včetně nákladů řízení o žalobě před krajským soudem, nepřiznává za takový úkon odměnu, pakliže byl úspěšný účastník zastoupen advokátem již v řízení o žalobě před krajským soudem a nedošlo ke změně zástupce (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2025, č.j. 21 Afs 94/2025-83 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2025, č.j. 2 As 188/2024-52).
40. Dále pak soud nepřiznal odměnu za repliku žalobkyně ze dne 24. 6. 2025 k vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti. Toto podání, jehož vlastní obsah představoval 14 řádků textu, Nejvyšší správní soud shrnul do 3 vět (viz odst. 11 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu), a sice že žalobkyně (i) namítla nepochopení své argumentace žalovaným, (ii) připomněla, že zkušební komisař je orgánem veřejné moci a jako takový je vázán čl. 2 odst. 2 Listiny základních, a (iii) uvedla, že stanoví-li zákon pro druhou část zkoušky úkony, které má komisař zkoušet, nemůže být předmětem hodnocení žádný jiný úkon. Body (ii) a (iii) jsou přitom jen zopakováním toho, co již zaznělo v kasační stížnosti. Replika žalobkyně k vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti tedy nepřináší nad rámec již řečeného nic nového, proto ji soud nepovažoval za účelně vynaložený úkon právní služby, za který by náležela odměna.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je kasační stížnost nepřípustná; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 25. září 2025

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu